

בג"צ 3335/15 - פלוני נ' פלונית

בג"צ 3335/15 - פלוני נ' פלונית ואח'עליון

בג"צ 3335/15

פלוני

נגד

1. פלונית

2. בית הדין הרבני האזורי באריאל

3. בית הדין הרבני הגדול בירושלים

בבית המשפט העליון

[14.05.2015]

כבוד המשנה לנשיאה א' רובינשטיין

כבוד השופט י' עמית

כבוד השופט א' שהם

בשם העותר - עו"ד יורם פרי

עתירה למתן צו על תנאי ובקשה למתן צו ביניים

פסק-דין

השופט א' שהם:

1. לפנינו עתירה למתן צו על תנאי, במסגרתה התבקשנו לבטל את פסק דינו של המשיב 2, בגדרו נקבע כי המשמורת

הקבועה על בתם הקטינה של העותר והמשיבה 1 תמסר לידי המשיבה 1, וזאת תוך 15 ימים ממועד מתן פסק הדין.

העתירה כוללת בקשה למתן צו ביניים אשר יעכב את ביצוע פסק דינו של המשיב 2, וזאת עד להכרעתו של המשיב 3

בערעורו של העותר על פסק דין זה.

תמצית העתירה והרקע להגשתה

2. העותר והמשיבה 1 הינם הורי הקטינה, ילידת 2013, אשר מתגוררים בנפרד מאז לידתה. עם הולדת הקטינה, חלה

התדרדרות במצבה הנפשי של המשיבה 1, הסובלת מהפרעה דו קוטבית (מאניה דיפרסיה), והיא אושפזה במרכז לבריאות

הנפש "גהה", לתקופה קצרה. מאז הלידה טיפל העותר בקטינה, ובהתאם לתסקיר שירותי הרווחה, קבע המשיב 2 כי

המשמורת הזמנית על הקטינה תמסר לעותר. במסגרת הסכם גירושין שאושר על ידי המשיב 2, בתחילת שנת 2014,

נקבעו למשיבה 1 הסדרי ראייה עם הקטינה, וכן הוסכם כי הצדדים יפנו במשותף לקבלת חוות דעת פסיכיאטרית אודות

מצבה של המשיבה 1 והמלצות בסוגיית המשמורת.

3. ביום 30.4.2015, הכריע המשיב 2 בשאלת המשמורת הקבועה של הקטינה. במסגרת פסק דינו, ולאחר שנתן דעתו לעקרון טובת הילד, שלפיו ככלל, "טובת הבת אצל אמה לעולם", פרט המשיב 2 את חוות הדעת הפסיכיאטרית שניתנה בעניינה של המשיבה 1, הקובעת כי "מבחינת מצבה הנפשי הנוכחי [...] אין להטיל (על המשיבה 1 - א.ש.) כל מגבלה [...] בעניין משמורת והסדרי ראייה עם בתה", וכי לא נשקפת מסוכנות מצדה של המשיבה 1 כלפי הבת. עוד התייחס המשיב 2 לבדיקת המסוגלות ההורית, שנערכה למשיבה 1 ולעותר גם יחד, ממנה עולה מסקנה חד משמעית, כי המשיבה 1 היא המשמורת הטובה ביותר עבור הקטינה, וזאת בהשוואה לעותר.
- לאור חוות הדעת ומסקנות בדיקת המסוגלות ההורית, שהמשיב 2 לא מצא לפקפק בהן, נדחתה טענתו העיקרית של העותר, לפיה הענקת המשמורת הקבועה למשיבה 1 תעמיד בסכנה את שלומה ובריאותה של הקטינה. לפיכך, נפסק כי המשמורת הקבועה על הקטינה תעבור לרשותה של המשיבה 1, וזאת תוך 15 ימים מיום מתן פסק הדין.
- יחד עם זאת, ועל מנת להפיג את החשש מפני התפרצות נוספת של המחלה ממנה סובלת המשיבה 1, על ההשלכות הכרוכות בכך, הורה המשיב 2 למשיבה 1, בין היתר, להמשיך בטיפול הפסיכולוגי והפסיכיאטרי בו החלה, ולהבדק אצל פסיכיאטר כל שלושה חודשים לפחות. שירותי הרווחה נדרשו, במסגרת פסק הדין, לפקח על ביצוע האמור; לעקוב אחר מצבה של הקטינה; ולקבוע בהקדם הסדרי ראייה של הקטינה עם העותר.
4. בקשות העותר לעיכוב ביצוע פסק הדין נדחו על ידי המשיב 2, ביום 6.5.2015 וביום 13.5.2012. בין לבין, נדחתה בקשה זוהי על ידי המשיב 3 אשר קבע, ביום 12.5.2015, כי "עיינתי בעיון מיוחד בתיק זה וקשה לי להכריע, שכן טענות הצדדים הן כבדות משקל [...] ועל כן אין בידי להתערב בפסק הדין בטרם ערעור כבקשת האב העותר לעיכוב ביצוע, עם כל ההבנה שבבקשתו".
- על רקע זה הוגשה העתירה שלפנינו, הכוללת, כאמור, בקשה למתן צו ביניים.
5. במסגרת העתירה תיאר העותר בהרחבה את מצבה הנפשי של המשיבה 1 ואת החשש כי בעטיו של מצב נפשי זה ייגרמו לקטינה נזקים בלתי הפיכים, אם לא תתקבל העתירה. לטענת העותר, חוות הדעת הפסיכיאטרית, כמו גם עדות המומחה הפסיכיאטרי בפני המשיב 2, נגועות במשוא פנים ורוויות סתירות. עוד הוסיף העותר וטען, כי ממצאי בדיקת המסוגלות ההורית אינם מבוססים, וכי המשיב 2 שגה, עת הכריע את הדין מבלי שנתן דעתו למסמכים רפואיים רלוונטיים ולתסקירי פקידת הסעד, אשר גם העידה בפניו. לבסוף, הדגיש העותר, כי טובת הקטינה מחייבת התערבות בפסק הדין, קל וחומר שעה שהוא נדרש לבצעו תוך 15 ימים בלבד. יצוין, כי המועד להעברת המשמורת חל מחר, 15.5.2015.
- דין והכרעה

6. לאחר שעיינו בעתירה ובנספחיה, הגענו לכלל מסקנה כי דינה להדחות על הסף, מן הטעם שלעותר עומד סעד חלופי, שעניינו הגשת ערעור על פסק דינו של המשיב 2 לבית הדין הרבני הגדול, הוא המשיב 3. הלכה מושרשת היא, כי בית משפט זה בשבתו כבית דין גבוה לצדק לא יידרש, ככלל, לעתירה, שעה שעומד בפני העותר סעד חלופי ראוי (ראו, מבין רבים, בג"ץ 4394/13 פלונית נ' פלוני (29.7.2013); בג"ץ 5821/12 פלונית נ' בית הדין הרבני האזורי חיפה (3.1.2013); בג"ץ 4491/11 פלוני נ' בית הדין הרבני האזורי חיפה (23.6.2011)). העותר אכן פנה בערעור למשיב 3, אולם הזדרז והגיש את עתירתו לבית משפט זה, טרם שהתקיים דיון בערעור, וממילא טרם שעניינו נדון הוכרע. נוסף עוד, כי אין בפנינו נסיבות המצדיקות חריגה מהכלל האמור (ראו והשוו: בג"ץ 4976/02 היועץ המשפטי לממשלה נ' בית הדין הרבני האזורי נתניה, פ"ד נו(5) 345(2002); אליעד שרגא ורועי שחר המשפט המנהלי עילות הסף 235 (2008)). אין חולק, כי טרם שהמשיב 2 הכריע את הדין, וכפי שהדברים משתקפים מהחומר המצורף לעתירה, הוא האזין בקשב רב לעדויות המומחים ועיין בחוות דעת הגורמים המקצועיים השונים, בנוגע למצבה הנפשי של המשיבה 1, תוך שהוא שם לנגד עיניו את טובתה של הקטינה, ואותה בלבד. אף המשיב 3 נתן דעתו לסוגיה הייחודית, במסגרת החלטתו בבקשת עיכוב הביצוע שהוגשה אליו, ואין חשש שמא המשיב 3 לא ידון בערעור בכובד הראש וברגישות הראויים לכך. 7. לאור האמור, הגענו לכלל מסקנה כי יש לדחות את העתירה על הסף, ולפיכך מתייתר הצורך לדון בבקשה למתן צו ביניים. למעלה מן הדרוש, יודגש, כי בקשה זו נדחתה פעמיים ובאופן מנומק, על ידי המשיב 2, וגם המשיב 3 לא ראה לקבלה.

אשר על כן, העתירה נדחת על הסף.
בנסיבות העניין, אין צו להוצאות.
ניתן היום, כ"ה באייר התשע"ה (14.5.2015).